

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 101/2018-26

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. februára 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Corvus Slovakia, s. r. o., Malokarpatské námestie 3, Bratislava, právne zastúpenej advokátom Mgr. Michalom Kičom, advokátska kancelária, Bajkalská 21/A, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3 Sžo 45/2015 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Corvus Slovakia, s. r. o., **o d m i e t a** ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. apríla 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Corvus Slovakia, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 15. mája 2017 vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní sp. zn. 3 Sžo 45/2015 a jeho rozsudkom z 19. októbra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

2. Zo sťažnosti, z jej príloh a jej doplnenia vyplýva, že sťažovateľka je držiteľkou povolenia na obchodovanie s výrobkami obranného priemyslu v zmysle zákona č. 392/2011 Z. z. o obchodovaní s výrobkami obranného priemyslu a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 392/2011 Z. z.“). Sťažovateľka 20. apríla 2012 v súlade s § 16 zákona č. 392/2011 Z. z. podala Ministerstvu hospodárstva Slovenskej republiky (ďalej len „ministerstvo“) žiadosť o dovoz protitankových riadených striel Fagot a Konkurs v celkovom množstve 75 kusov. Sťažovateľka zároveň 26. apríla 2012 požiadala o udelenie vývozných licencií na výrobky obranného priemyslu, a to na náhradné diely pre protitankové riadené strely Maljutka, Fagot a Konkurs v celkovom počte 12 630 kusov. V časti „J“ žiadosti uviedla ako konečného užívateľa tohto tovaru Ministerstvo obrany Vietnamskej socialistickej republiky.

2.1 Rozhodnutím č. k. 9279/2012-1060 z 30. mája 2012 ministerstvo udelilo sťažovateľke licenciu č. D1205/0112 na dovoz tovaru – protitankových riadených striel 9M111 Fagot v počte 60 kusov a 9M113 Konkurs v počte 15 kusov (ďalej len „dovozná licencia“). Rozhodnutím č. k. 9305/2011-1060 z 20. júla 2012 ministerstvo udelilo sťažovateľke licenciu č. V1206/0087 na vývoz tovaru – sady náhradných dielov pre protitankové riadené strely Maljutka, Fagot a Konkurs (ďalej len „vývozná licencia“).

2.2 Na 26. október 2012 zvolala riaditeľka odboru výkonu obchodných opatrení ministerstva rokovanie so sťažovateľkou. Z úradného záznamu z 26. októbra 2012 vyplýva, že sa uskutočnilo ústne rokovanie ministerstva ako správneho orgánu (v zastúpení: [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]) a sťažovateľky (v zastúpení: [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ]). V úradnom zázname sa konštatuje, že ministerstvo dalo sťažovateľke na známosť jeho názor, že dovozná licencia a vývozná licencia boli sťažovateľke vydané na základe nesprávnych údajov uvádzaných sťažovateľkou v žiadosti, na čo sa sťažovateľka rozhodla vrátiť ministerstvu vydanú dovoznú licenciu aj vývoznú licenciu a zaviazala sa vrátiť aj ministerstvom potvrdené

vyhlásenie konečného užívateľa č. 1205087 z 30. mája 2012, a to bez zbytočného odkladu po jeho doručení z Ukrajiny. Úradný záznam podpísali iba pracovníci ministerstva. Na tomto podklade následne ministerstvo rozhodnutím č. k. 2126/2012-1050 zo 16. novembra 2012 s poukazom na § 21 ods. 1 písm. a) zákona č. 392/2011 Z. z. rozhodlo o zrušení dovoznej licencie, a tým zároveň aj o zrušení potvrdenia vo vyhlásení konečného užívateľa č. 1205087 z 30. mája 2012. Ministerstvo svoje rozhodnutie odôvodnilo tvrdením, že sťažovateľka ako žiadateľ o dovoznú licenciu v žiadosti z 20. apríla 2012 uviedla v časti „J“, ako aj vo vyhlásení konečného užívateľa výrobkov obranného priemyslu v bode 5 z 30. mája 2012 nepravdivý údaj o konečnom užívateľovi dovezených výrobkov obranného priemyslu z Ukrajiny na územie Slovenskej republiky. Na základe rozkladu podaného sťažovateľkou ministerstvo rozhodnutím č. k. 67/2013-1000-3020 z 18. januára 2013 (ďalej len „druhostupňové rozhodnutie“) rozklad zamietlo a prvostupňové správne rozhodnutie potvrdilo.

2.3 Sťažovateľka podala proti druhostupňovému rozhodnutiu ministerstva žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia ministerstva, o ktorej rozhodol Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 5 S 71/2013 z 21. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) tak, že druhostupňové rozhodnutie ministerstva zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, a to výhradne z týchto dôvodov:

„Súd uvádza, že prvostupňový správny orgán a aj žalovaný vydali rozhodnutia v rozpore s § 18 Správneho poriadku, pretože žalobcovi neoznámili začatie správneho konania. Súd uvádza, že z rokovania účastníkov správneho konania mala byť vyhotovená zápisnica v zmysle § 22 Správneho poriadku, čo však sa nestalo. Úradný záznam, ktorý bol vyhotovený prvostupňovým správnym orgánom nemá náležitosti ust. § 22 ods. 3 Správneho poriadku, pretože úradný záznam po prečítaní mali podpísať všetky osoby, ktoré sa na konaní zúčastnili, pretože ho podpísali iba zamestnanci správneho orgánu. V úradnom zázname neboli zachytené prednesy zástupcov žalobcu prítomných na rokovaní a zároveň neboli poučení podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku.

Pokiaľ prvostupňový správny orgán v zmysle § 33 ods. 2 Správneho poriadku nedal pred vydaním rozhodnutia vo veci samej žalobcovi možnosť, aby sa mohol vyjadriť k podkladom rozhodnutia, spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie, zaťažil

svoje rozhodnutie nezákonnosťou, pretože svojim postupom odňal žalobcovi právo na proces v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorá skutočnosť tiež podmieňuje nedostatočne zistený skutkový stav veci. Nemožno preto súhlasiť s tvrdením žalovaného uvedeného v rozklade aj s poukazom na následné konanie žalobcu, ktorý sa domáhal vrátenia uvedených dokladov, o čom svedčia jeho žiadosti o vrátenie licencie zo dňa 15.11.2012 a 20.11.2012.

Vzhľadom na uvedené súd zrušil napadnuté rozhodnutie žalované podľa § 250j ods. 2 písm. e/ O.s.p. a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko v konaní správneho orgánu bola zistená taká vada, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Súd ukladá žalovanému, aby postupoval v ďalšom konaní v naznačenom smere odstránil vadu správneho konania a postupoval v zmysle ust. § 3 ods. 2, § 33 ods. 2 Správneho poriadku a o tomto konaní spísal zápisnicu v zmysle § 22 Správneho poriadku, aby nevznikli medzi účastníkmi správneho konania také rozpory o priebehu rokovania aké ich uvádza žalobca v žalobe a žalovaný priebeh rokovania v úradnom zázname zo dňa 26.10.2012 zaznamenal odlišne. “

2.4 Na základe ministerstvom podaného odvolania proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd napadnutým rozsudkom rozhodol, že rozsudok krajského súdu mení tak, že žalobu sťažovateľky zamietá. Najvyšší súd napadnutý rozsudok odôvodnil týmto jedným odsekom:

„Najvyšší súd sa nestotožnil s rozhodnutím súdu prvého stupňa, že ide o vady, ktoré mohli mať za následok nezákonnosť rozhodnutia. Preskúmaním veci odvolací súd zistil, že žalobca žalovanému fyzicky odovzdal licenciu na dovoz tovaru č. D1205/0112 zo dňa 30.05.2012 a licenciu na vývoz tovaru č. V1206/0087 zo dňa 20.07.2012. Platnosť licencií bola obmedzená do 30.12.2012. Licencie sú originálne doklady, pre ktorých realizáciu je nevyhnutná ich fyzická držba žiadateľom, v danom prípade žalobcom. Vrátenie licencií žalovanému je preukázané, pretože sú súčasťou administratívneho spisu. O vrátení licencií bol spísaný úradný záznam zo dňa 26.10.2012, ktorý potvrdzuje prevzatie licencií pracovníkmi žalovaného: [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED]. Úradný záznam pre tento účel je dostačujúci. Rozhodnutím prvostupňového správneho orgánu č. 2126/2012-1050 č. k. RP-38/2012 zo dňa 16.11.2012 bola zrušená

licencia č. D 1205/0112 zo dňa 30.05.2012 a tiež udelená vývozná licencia č. VI206/0087 zo dňa 20.07.2012 (ktoré už boli vo fyzickej držbe Ministerstva hospodárstva). Rozhodnutie bolo doručené žalobcovi dňa 19.11.2012. V podmienkach licencií sa uvádza, že po skončení platnosti musia byť vrátené. Žalobca nepreukázal právny titul, či existenciu právnej povinnosti, pre ktorú vracal licencie žalovanému. Zo skutkového deja je zrejmé, že žalobca sa k žalovanému dostavil a licencie mu vrátil, pričom vrátenie nepodmienil vykonaním žiadneho procesného úkonu zo strany žalovaného. Odvolací súd nezistil v procesnom postupe žalovaného procesné pochybenie.“

3. Sťažovateľka sa domnieva, že ministerstvo v správnom konaní o zrušenie dovoznej licencie z dôvodov, že zo strany sťažovateľky malo byť jej vydanie dosiahnuté na základe nepravdivých údajov, absolútne nerešpektovalo elementárne procesné predpisy upravujúce jeho postup a konanie vo veci, svojvoľne a aj formálne nesprávne vykonávalo výklad právnych úkonov sťažovateľky ako účastníka konania, vôbec jej neoznámilo začatie konania o zrušení licencie, neumožnilo jej vyjadriť sa v správnom konaní a jednostranne zohľadňujúc len svoj pohľad na vec vyhotovilo úradný záznam z rokovania, ktorého sa zúčastnila aj sťažovateľka ako účastník konania, avšak obsah záznamu nikdy nepodpísaného sťažovateľkou nezodpovedá priebehu ústneho prejednávania a tento záznam bol jediným podkladom rozhodnutia pre zrušenie dovoznej licencie. V dôsledku porušenia procesných práv sťažovateľky ako účastníka správneho konania jej bola zrušená dovozná licencia, navyše s nepravdivým odôvodnením, že v žiadosti o jej vydanie uviedla nepravdivé údaje, čím sa protiprávne znemožnilo sťažovateľke realizovať regulovanú podnikateľskú činnosť.

3.1 Podstatou spornej právnej otázky, ktorá spôsobila zásah do základných práv sťažovateľky, bolo podľa jej slov posúdenie otázky, či ministerstvo ako správny orgán bolo oprávnené zrušiť udelenú dovoznú licenciu, a to bez toho, aby v tejto veci oznámilo začatie konania o zrušení licencie a umožnilo sťažovateľke vyjadriť sa v konaní o jej žiadosti, resp. či bolo tieto inštitúty procesného práva oprávnené nahradiť úradným záznamom z rokovania vyhotoveným bez ingerencie sťažovateľky. Osobitnou otázkou ostáva podľa názoru sťažovateľky spornosť dôvodu vrátenia dovoznej licencie, keď ministerstvo tvrdilo, že

sťažovateľka uviedla v žiadosti o vydanie licencie nepravdivé údaje, čo však sťažovateľka podľa jej slov spochybňovala.

3.2 Podľa sťažovateľky najvyšší súd zaujal prekvapivý záver, že ministerstvo nebolo povinné oznámiť účastníkovi začatie konania, nemuselo skúmať dôvod, prečo sťažovateľka ako žalobca odovzdala licenciu, nebolo povinné oboznámiť ju s podkladmi rozhodnutia a bolo oprávnené uvedené úkony nahradiť úradným záznamom z rokovania. Rovnako malo správne postupovať, keď zo skutočnosti, že do jeho dispozície prešiel originál dovoznej licencie má vyplývať záver, že sťažovateľka uznala dôvodnosť argumentácie ministerstva, že v žiadosti o jej vydanie mala uviesť nepravdivé údaje. V odôvodnení napadnutého rozsudku najvyššieho súdu akékoľvek právne východiská pre tento výklad ignorujúci § 18, § 22 a § 33 Správneho súdneho poriadku podľa sťažovateľky absentujú, pretože najvyšší súd ich iba konštatuje bez bližšieho zdôvodnenia.

3.3 Sťažovateľka zdôrazňuje, že v prejednávanom prípade bolo právo na inú právnu ochranu v administratívnom konaní zabezpečené iba iluzórne. Účastník bol podľa sťažovateľky oboznámený s predmetom rokovania až počas samotného rokovania a nemohol si zabezpečiť potrebné podklady pre účinnú obhajobu svojich práv. Na rokovaní bola sťažovateľka ako účastník bez opory v právnom poriadku vyzvaná na odovzdanie licencie, čomu vyhovel. Sťažovateľka nesúhlasila s dôvodmi uvádzanými ministerstvom týkajúcimi sa uvedenia nepravdivých údajov, ktoré neboli ministerstvom pred vydaním rozhodnutia podľa slov sťažovateľky nijako zohľadnené. Sťažovateľka argumentuje, že z predmetného rokovania nikdy nebola vyhotovená zápisnica, iba jednostranný úradný záznam, ktorý zhrňa len závery ministerstva. Takto vyhotovený záznam bol podľa náhľadu sťažovateľky použitý ako podklad rozhodnutia, v ktorom sa konštatovalo, že sťažovateľka mala uznať, že pri podaní žiadosti o vydanie dovoznej licencie mala uviesť nepravdivé údaje.

3.4 Najvyšší súd podľa sťažovateľky nezohľadnil ani časové hľadisko možno účinnej obhajoby práv účastníka v konaní, keď neprihliadol na skutočnosť, že sťažovateľka nemala reálny časový priestor na podanie vyjadrenia, a to v dôsledku toho, že začatie konania jej nikdy nebolo oznámené a prvým úkonom vo veci bolo až rokovanie. Sťažovateľka

odkazuje, že účastník konania má podľa § 33 ods. 2 Správneho súdneho poriadku právo na vyjadrenie sa a navrhnutie dôkazov, nie je to jeho povinnosť. Na aplikovanie tohto práva môže správny orgán určiť primeranú lehotu na vyjadrenie. Primeranosť lehoty je závislá od individuálneho prípadu, najmä od rozsiahlosti zaobstaraných dôkazov a zložitosti prípadu. Podľa sťažovateľky porušením práva zaručeného § 33 ods. 2 Správneho súdneho poriadku nie je len to, že správny orgán vôbec nedal účastníkovi konania možnosť uplatniť si svoje právo, ale aj skutočnosť, že neurčil účastníkovi konania primeranú lehotu alebo rozhodol skôr, ako mohol účastník konania svoje právo realizovať.

3.5 Navyše sťažovateľka ďalej dôvodí, že pokiaľ ministerstvo a zhodne s ním aj najvyšší súd považovali rokovanie a úradný záznam o ňom za ústne pojednávanie, rovnako nebolo možné postup ministerstva považovať za zákonný. Účastník konania sa podľa sťažovateľky okrem písomného vyjadrenia môže vyjadriť aj ústne. O ústnom vyjadrení spíše správny orgán zápisnicu podľa § 22 Správneho súdneho poriadku, ktorú podpisujú osoby prítomné na úkone. Ministerstvo podľa slov sťažovateľky však vyhotovilo iba úradný záznam, ktorý navyše slúžil ako podklad rozhodnutia pre zrušenie dovoznej licencie pre uvedenie nepravdivých údajov, hoci sťažovateľka nikdy nič také neuviedla.

3.6 Podľa sťažovateľky samotná skutočnosť, že vyhovel výzve ministerstva na vydanie licencie nemôže nahrádzať procesne relevantné zistenie dôvodov na zrušenie dovoznej licencie, a to zvlášť vtedy, keď medzi správnym orgánom a účastníkom konania pretrváva v dôsledkoch tohto postupu rozpor (sťažovateľka sa opakovane dožadovala vrátenia licencie). Obsah úradného záznamu z tohto hľadiska nemá podľa sťažovateľky žiadnu relevanciu, pretože nezachytáva argumentáciu sťažovateľky a vyhotovil ho výlučne správny orgán bez ingerencie a vedomia účastníka konania.

3.7 Pre úplnosť sťažovateľka uvádza, že dôvody na zrušenie dovoznej licencie rovnako neobstoja. I keď táto otázka nie je predmetom skúmania ani ústavného súdu, ani všeobecných súdov, aj v poukazaní na ňu sa podľa slov sťažovateľky vyjaví zásadné porušenie jej základných práv.

3.8 Sťažovateľka ďalej namieta elementárne porušenie práva na spravodlivý proces zo strany najvyššieho súdu v rovine práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a vysporiadania sa so všetkými podstatnými námietkami účastníkov konania. Najvyšší súd totiž podľa presvedčenia sťažovateľky v napadnutom rozsudku nijako neobjasnil, aký zákonný dôvod na zrušenie dovoznej licencie mal mať správny orgán, a práve táto otázka je kľúčová z hľadiska súdneho prieskumu zákonnosti. Samotné vrátenie dovoznej licencie totiž podľa mienky sťažovateľky nie je dôvodom na jej zrušenie. Najvyšší súd sa k namietanej skutočnosti podľa sťažovateľky nijako nevyjadril napriek tomu, že sťažovateľka na ňu v konaní poukazovala.

4. Sťažovateľka navrhla vydať tento nález:

„Základné právo sťažovateľa spoločnosti Corvus Slovakia, s.r.o., na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod spis. zn. 3Sžo/45/2015 a jeho rozsudkom zo dňa 19. 10. 2016 vydanom v tomto konaní porušené bolo.

Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 19. 10. 2016 spis. zn. 3Sžo/45/2015, sa zrušuje a vec sa vracia súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť spoločnosti Corvus Slovakia, s.r.o., trovy právneho zastúpenia v sume 296,44 €...“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd

návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09, IV. ÚS 35/02).

III.

7. Úvodom ústavný súd konštatuje, že hlavným argumentom sťažnosti sťažovateľky je, že ministerstvo neumožnilo sťažovateľke sa v konaní o zrušení dovoznej licencie plnohodnotne vyjadriť a obhajovať svoje práva a pri rozhodovaní o zrušení dovoznej licencie vychádzalo z úradného záznamu, ku ktorému sa sťažovateľka v ďalšom konaní nemohla vyjadriť.

7.1 Podľa názoru ústavného súdu tieto námietky sťažovateľky miera na potenciálny zásah do práva sťažovateľky na verejné prerokovanie veci v jej prítomnosti a práva vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, ktoré sú garantované ústavou v čl. 48 ods. 2.

Sťažovateľka však tento článok v petite sťažnosti ani v obsahu argumentácie neuvádza ani nenamieta jeho porušenie.

7.3 Už uvedené by bolo možné vyhodnotiť zo strany ústavného súdu ako základ pre konštatovanie zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti.

8. Ústavný súd však v záujme materiálneho prístupu k ochrane základných práv a slobôd preskúmal pri predbežnom prerokovaní sťažnosť v rámci namietaného porušenia práva na súdnu a inú právnu ochranu a zaoberal sa možnosťou prijatia sťažnosti na ďalšie konanie, resp. prítomnosťou iných dôvodov na odmietnutie sťažnosti.

9. Ústavný súd konštatuje, že otázka, či úradný záznam z ústneho pojednávania medzi ministerstvom ako správnym orgánom a sťažovateľkou možno považovať za adekvátny výstup pre zachovanie procesných práv sťažovateľky (v zmysle dodržania garancií Správneho súdneho poriadku, ktorý pojednáva o „zápisnici z ústneho pojednávania“) a či následné nevykonanie ústneho či písomného správneho konania zo strany ministerstva s výzvou adresovanou sťažovateľke na vyjadrenie sa k začatému konaniu, je otázkou ZÁKONNOSTI postupu správneho orgánu v správnom konaní. Pre zachovanie ÚSTAVNOSTI postupu, t. j. garancií ústavného práva na súdnu a inú právnu ochranu, je však pre ústavný súd podstatné, že sťažovateľka sa na výzvu ministerstva ústneho pojednávania pred ministerstvom 26. októbra 2012 osobne zúčastnila, mala možnosť sa vyjadriť k ministerstvom tvrdenému uvádzaniu nepravdivých údajov v žiadosti o udelenie dovoznej licencie a vývozej licencie a mala možnosť obhajovať svoje práva. V tomto smere potom napadnutý rozsudok najvyššieho súdu a jeho konštatovanie o postačujúcom úkone vo forme úradného záznamu nemožno považovať za porušujúci právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu.

9.1 Čo sa týka kvality odôvodnenia samotného záveru najvyššieho súdu o zákonnosti zrušenia dovoznej licencie zo strany ministerstva, ústavný súd konštatuje, že predmetom odvolacieho konania pred najvyšším súdom bolo preskúmanie záverov krajského súdu, ktorý zrušil druhostupňové rozhodnutie ministerstva výlučne z dôvodu, že ministerstvo sťažovateľke neoznámilo začatie správneho konania a že z rokovania účastníkov správneho

konania mala byť vyhotovená zápisnica, čo však sa nestalo. Predmetom odvolacieho konania preto nebolo posúdenie materiálnej správnosti zrušenia dovoznej licencie, keďže k tomu sa krajský súd nijako nevyjadril. Nemožno teda najvyššiemu súdu vyčítať, že jeho odôvodnenie napadnutého rozsudku je arbitrárne v tom smere, že sa údajne nevenuje meritórnemu prieskumu zákonnosti zrušenia dovoznej licencie ministerstvom.

9.2 Avšak ústavný súd nad rámec uvedeného pokladá za potrebné doplniť, že najvyšší súd obstál aj v tomto smere, keďže jasne a zrozumiteľne uviedol, že *„licencie sú originálne doklady, pre ktorých realizáciu je nevyhnutná ich fyzická držba žiadateľom, v danom prípade žalobcom. Vrátenie licencií žalovanému je preukázané, pretože sú súčasťou administratívneho spisu... V podmienkach licencií sa uvádza, že po skončení platnosti musia byť vrátené. Žalobca nepreukázal právny titul, či existenciu právnej povinnosti, pre ktorú vracal licencie žalovanému. Zo skutkového deja je zrejmé, že žalobca sa k žalovanému dostavil a licencie mu vrátil, pričom vrátenie nepodmienil vykonaním žiadneho procesného úkonu zo strany žalovaného.“*. Citované závery najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne, ale za ústavne udržateľné a neporušujúce právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu.

9.3 Záverom ústavný súd k formálnej stránke postupu a vydania napadnutého rozsudku najvyššieho súdu uvádza, že najvyšší súd postupoval podľa procesnoprávnych predpisov vzťahujúcich sa na rozhodovanie o odvolaní, aplikoval na vec sa vzťahujúce právne normy, napadnutý rozsudok bol vydaný vo forme predpokladanej zákonom a obsahuje zákonom predpísané náležitosti.

9.4 Z uvedených dôvodov je potrebné sťažnosť sťažovateľky odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, keďže ani po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie by nebolo ani potenciálne možné konštatovať porušenie sťažovateľkou označených ústavných práv postupom a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. februára 2018